

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla a dr. Szűcs László ügyvéd által képviselt **Kk. felperes neve (címe)** alatti lakos felperesnek, - a dr. Lenkefi Attila ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** alatti lakos alperes ellen nem vagyoni kár megtérítése iránt indított perében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2007. december hó 12. napján kelt 14.P.21.591/2006/35. sorszámú ítélete ellen az alperes által 38. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi az alperest, hogy külön felhívásra az államnak fizessen meg 30.000,- (Harmincezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

2004. szeptember 6-án az alperest sógora telefonon értesítette, hogy az utcán felismerte annak 2004. augusztus végén eltulajdonított kerékpárját. Az alperes a helyszínre ment és felszólította az azzal közlekedő, akkor 12 éves felperest, hogy álljon meg, majd azt tudakolta honnan szerezte a kerékpárt. Kielégítő választ nem kapott, ezért egy alkalommal közepes erővel nyitott tenyérrel bal arcfélen ütötte úgy, hogy az a fület is érintette. E cselekményéért a Kecskeméti Városi Bíróság 6.B.2818/2004/8. számú jogerős ítéletével bűnösnek mondta ki kényszerítés büntetében és könnyű testi sértés vétségében, melyért halmazati büntetésül 120.000,-Ft pénzbüntetésre ítélte. Tényállásában többek közt az arc baloldali lágyrész zúzódását és átmeneti baloldali halláskárosodás elszenvedését állapította meg azzal, hogy maradandó fogyatékoság vagy egészségromlás kialakulása nem várható. A gyógytartamot 8 napon belüliként értékelte.

A felperest szülei közvetlenül a bántalmazást követően orvoshoz vitték. Az itt készült látletben és véleményben rögzítették, hogy a felperes sír, remeg, arcbőre kipirult, a bal fülnél hirtelen halláscsökkenés következett be, bal fülcimpája és fülkagylója vörös, duzzadt, nyomásérzékeny. A 2004. szeptember 7-11. közt tartó kórházi

kezelés alatt hallásjavulást tapasztaltak. A felperes jelenleg baloldali kis- és közepes fok határán mozgó, maradandó halláscsökkenésben szenved, ami miatt beszédértése az érintett oldalon nehezített. A sérülés oka az alperesi bántalmazás, tompa erőbehatás.

A Kecskeméti Városi Bíróság 13.B.2900/2004/9. sorszámú jogerős ítéletével megállapította, hogy a perbeli kerékpárt a perben nem álló **/személy neve 1/** tulajdonította el, és e cselekményért pénzbüntetésre ítélte.

A felperes keresetében 500.000,-Ft nem vagyoni kár megtérítésére kérte az alperes kötelezését a bántalmazás következtében elszenvedett maradandó halláscsökkenésben megnyilvánuló fogyatékosága és lelki sérelvei miatt.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte hivatkozással arra, hogy ütéséből eredően a felperesnél maradandó testi illetőleg lelki sérülés nem alakulhatott ki.

Az elsőfokú bíróság az alperest a kereset szerint marasztalta. A büntető eljárás iratai valamint a perben kirendelt igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján megállapította, hogy a felperes maradandó halláskárosodása az alperesi bántalmazás folytán alakult ki, mellyel az alperes megsértette a felperes személyhez fűződő jogait. Ennek jogkövetkezményeként kötelezte a károkozót kártérítés megfizetésére, aminek összegét a megállapított hátrányokban megnyilvánuló személyiségi jogsérelem mértéke, valamint az ítélethozatalkori értékviszonyok alapján határozta meg. Súlylál értékelte, hogy a maradandó testi károsodást a felperes 12 évesen szenvedte el, s emiatt orvosi kezelést kell igénybe vennie egész élete folyamán. Figyelembe vette a felperesben akkor kialakult félelemérzetet is azzal, hogy kimutatható pszichés elváltozás nem tapasztalható.

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Vitatta a megállapított tényállást, arra hivatkozott, hogy a per adatai alapján nem bizonyított kétséget kizáróan, hogy a felperesnél az alperes általi egyszeri erőbehatás okozta a maradandó halláscsökkenést. E körben kiemelte, hogy az általa csatolt magánszakértői vélemény következtetése szerint megnyugtató bírósági ítélet meghozatalához további komplex szakvélemény elkészítése szükséges. Sérélmezte a megállapított kártérítési összeget is amiatt, hogy a felperes maradandó testi és egyben lelki károsodás alapján határozta meg követelését, ezzel szemben pszichés változást a szakértői vizsgálat sem igazolt.

A fellebbezés **alaptalan**.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és abból helytálló jogi következtetésre jutott.

A Kecskeméti Városi Bíróság 6.B.2818/2004/8. sorszámú ítéletében már jogerősen megállapította a jelen perrel is érintett cselekménnyel összefüggésben, hogy az alperes bűnös kényszerítés büntetében és könnyű testi sértés vétségében. Ítéletének tényállását még a felperesi sértett átmeneti, 8 napon belül gyógyuló baloldali halláskárosodására alapozta a nyomozati szakban készült igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján azzal, hogy súlyosabb sérülés vagy maradandó fogyatékoság illetve egészségkárosodás kialakulása nem várható. A cselekményt ennek figyelembe vételével minősítette könnyű testi sértés vétségeként. A büntető bíróság ítélete a polgári per bíróságát azonban a Pp. 4. § (2) bekezdése értelmében csak annyiban köti, hogy határozatában nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt. A 2004. december 13-án meghozott ítélet óta eltelt időszakban - mint ahogy az elsőfokú eljárás során készült 20. sorszámú, 27. sorszám alatt kiegészített igazságügyi orvosszakértői vélemény is tartalmazza - a felperes kis- és közepes fok határán mozgó maradandó halláscsökkenését diagnosztizálták, amit az alperes által beszerzett magánszakértői vélemény sem tesz vitássá. Mindezek a büntető ítélettől eltérő tényállás megállapítását teszik indokolttá, helyes ezért az elsőfokú bíróságnak a sérülés fokára és maradandó jellegére vonatkozó megállapítása.

Ugyanakkor a bal fület is érintő tompa ütés tényét az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozataiban és fellebbezésében maga az alperes is elismerte. Az erőbehatás és a felperesnél kialakult maradandó halláskárosodás közti okozati összefüggést pedig az elsőfokú eljárásban beszerzett, már hivatkozott 20. és 27. számú szakvélemények egyértelműsítik. Az oksági kapcsolat megállapításához a szakértő számára - a másodfokú bíróság álláspontja szerint - elegendő adat állt rendelkezésre: a bántalmazás napján készült látlelet és vélemény, a 2004. szeptember 7. - 11. közti vizsgálatok és kezelések dokumentációja, **/személy neve 2/** háziorvos 2004. szeptember 13-án leírt, szeptember 6-i vizsgálatról szóló látlelete és véleménye, a büntető eljárás során beszerzett orvosszakértői vélemény, valamint az elsőfokú eljárásban készült szakértői hallásvizsgálatok dokumentációja. Mindezek ismeretében foglalt állást a kirendelt szakértő a bántalmazás és a sérülés közti okozati összefüggés fennálltáról, amivel egyező véleményt tartalmaz a büntető eljárás alapját képező orvosszakértői vélemény is. Álláspontjuk azonos atekintetben is, hogy egyetlen ütés is okozhat olyan jellegű és fokú halláskárosodást, amilyen a felperesnél kialakult. Helyesen mérlegelte tehát az elsőfokú bíróság a perben ekörben rendelkezésre álló bizonyítékokat, s foglalt állást úgy, hogy a polgári peres eljárásban beszerzett szakvélemény aggálytalan, további bizonyítás nem szükséges. A fellebbezés kapcsán csupán megjegyzi az ítélőtábla, hogy az alperes a rendelkezésére álló - további bizonyítást javasoló - szakértői vélemény ellenére is úgy nyilatkozott az utolsó tárgyalási napon, hogy további bizonyítási indítványa nincs. Mindezek figyelembe vételével helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes egészséghez, testi épséghez fűződő, Ptk. 76. §-ában nevesített személyhez fűződő joga az alperes károkozó magatartása folytán sérült, amelynek

szubjektív jogkövetkezménye a felperes által igényelt, a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontjában rögzített kártérítés a polgári jogi felelősség szabályai szerint. Önmagában azonban a személyiségi jog sérelme még nem vagyoni kártérítésre nem ad alapot, csak abban az esetben, ha a jogsérelem következtében a személyiség testi vagy lelki életminősége olyan fokban változik hátrányosan, amelynek kompenzációja csak másnemű, pénzbeli előnnyel lehetséges. A jogintézmény célja tehát az elszenvedett fizikai, lelki sérelmek kiegyensúlyozása, az elvesztett életlehetőségek helyettesítése, összességében a hátrányok enyhítése. Helyesen állapította meg mindezek figyelembevételével az elsőfokú bíróság, hogy a felperes egészségromlása - fokát és maradandó jellegét figyelembe véve - olyan hátrány, amelynek kompenzálásához már nem vagyoni kárpótlás szükséges.

A Ptk. 355. § (4) bekezdése szerinti kármérték megállapításánál a perben súllyal kellett értékelni a gyermekkorban bekövetkezett olyan fokú halláskárosodást, amely a baloldalon a beszédértést is nehezíti, folyamatos kezelést igényel, s amelynek javulása nem vélelmezhető. Az ítéletábra álláspontja szerint a Pp. 163. § (3) bekezdésében foglalt tényként fogadható el, hogy ebből következően a felperes jövőbeli, felnőttkori lehetőségei viszonylagosan beszűkültek. Mindezek felül értékelni kellett azt a negatív - bár hosszú távú pszichés károsodást nem okozó - élményt is, amit az alperes tettleges magatartásával a gyermekkorú felperesnek okozott. A fentieket mérlegelve alappal helyezkedett az elsőfokú bíróság arra az álláspontra, hogy a kereseti kérelemben igényelt 500.000,-Ft-os kártérítés arányban áll a felperest ért sérelem súlyával, az összeg a bekövetkezett hátrányok kompenzálásához szükséges, eltúlzottnak nem tekinthető. A fellebbezés kapcsán rámutat a másodfokú bíróság arra, hogy amennyiben a kártérítés alapját képező hátrányok csak részben megállapíthatók, nem az igényelt összeget kell a bíróságnak eljárása során csökkentenie, hanem a kimutatható életminőségromlás kompenzálásához szükséges pénzbeli előnyt kell a Pp. 215. §-ának korlátai között mérlegeléssel meghatároznia. Ebből következően előfordulhat, hogy a bíróság az összegszerű követelést az esetben is teljes egészében alaposnak találja, ha a kereseti kérelemben felsorolt hátrányok, károk teljes körűen nem állapíthatók meg. Az ítéletábra álláspontja szerint helyesen mérlegelt az elsőfokú bíróság, amikor a hosszú távú pszichés károsodás hiánya ellenére a kompenzációs célt szolgáló kárösszeget a további megállapítható hátrányokra tekintettel a kereseti kérelemben igényelt összegben határozta meg, figyelembevéve az ítélelethozatalkori értékviszonyokat is.

Mindezek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

A pernyertes felperesnek a másodfokú eljárásban költsége nem merült fel, fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, ezért a másodfokú bíróság a perköltségekről való rendelkezést mellőzte. A 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 2. § (1) bekezdés h) pontja szerinti tárgyi költségmentes perben a 3. § (4) bekezdésében

foglaltakra figyelemmel ugyanakkor kötelezte a pervesztes alperest a fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

S z e g e d, 2008. május hó 19. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.	Dr. Kiss Gabriella sk.	Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró